

קובץ

האור לחיים

שנה חמישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

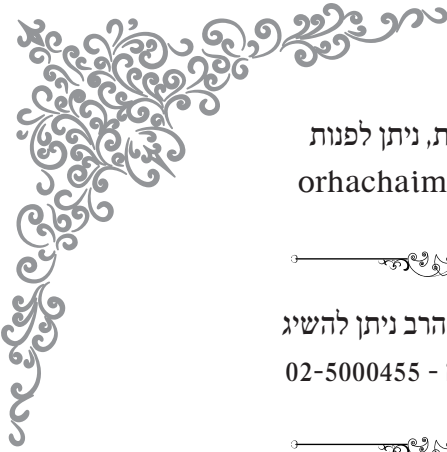
פרשת פקודי תשפ"ב

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
18:57	18:16	* 17:24	
18:53	18:13	17:21	ת"א
18:54	18:14	17:22	חיפה
18:56	18:15	17:23	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 17:04

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00

קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת פקודי תשפ"ב

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהריד" - חומש שמות

1 ה' יתברך נמצא גם עם היהודי הרחוק ביותר

פרשה למעשה:

8 אש תמיד תוקד על המזבח

10 הגם שנראה כעונש וייסורים - זהו פתח ההצלה

12 להעיר ולהאיר את הניצוץ בכל יהודי

18 כשאדם רוצה לתת צדקה ואין לו

חנוך לנער:

23 דוגמא אישית

ה' יתברך נמצא גם עם היהודי הרחוק ביותר

והוא משרה שכנינו בתוכם.

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת (שמות
לח, כא).

יסוד גדול מלמדת אותנו התורה
בפסוק זה - גם כאשר נחרב הבית,
עדיין שורה השכינה הקדושה בתוכנו!
אנו חבוקים
ודבוקים בקב"ה,
ואף הוא מצוי
בתוכנו.

גם כאשר אין
בית שאליו נוכל
לעלות, ואין מזבח
להקריב עליו
קורבנות, הוא
איתנו!

אף על פי שחרב
הבית, שכינה לא

זזה משם!

השכינה נמצאת תמיד עם ישראל,
וכשהם גולים גולה גם השכינה.

איננו מבינים את עומק הדברים הללו,
אך כביכול יש חלק ממנו יתברך,

מפני מה מכונה המשכן "משכן
העדות"?

פירש רש"י: "עדות לישראל שויתר
להם הקדוש ברוך
הוא על מעשה
העגל, שהרי
השרה שכנינו
ביניהם".

לכאורה יש סתירה
בדברי רש"י:
מצד אחד הוא
פירש על המילים
"הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן"
- רמז למקדש
שנתמשכן בשני
חורבנין על

עוונותיהן של ישראל", כלומר, בפסוק
זה יש רמז על חורבן בתי המקדשות
ועל סילוק השכינה, ומצד שני הוא
מבאר, שיש כאן עדות לישראל,
שהקב"ה מחל להם על חטא העגל,

חיים וקיימים, למרות כל הקשיים והניסיונות.

ולא רק עם כלל ישראל הוא נמצא, אלא עם כל יהודי ויהודי, ואפילו על יהודי שחטא, יש השראת שכינה! ישראל - 'אף על פי שחטא - ישראל הוא' (סנהדרין מד.), נשאר במדרגה הזו ששכינה הולכת לפניו, וזהו הדבר שמקיים את עם ישראל בחשכת הגלות.

כבר בבניית שני בתי המקדש ידע הקב"ה שהם עתידים להיחרב.

משום כך אמר הוא לבני ישראל, שרצונו לשכון בתוך כל אחד ואחד מישראל, והורה להם לשמור על קדושתם וטהרתם, ולהכין את עצמם

שנמצא עם ישראל באשר הם, והולך לפניהם בגלותם.

המצב הביטחוני והכלכלי הקשה שבו אנו נתונים בימינו, יראה אחרת כאשר נתבונן באופן הזה.

נוכר שה' יתברך נמצא איתנו, שומר ומשגיח עלינו תמיד, והוא בחסדיו נלחם עבורנו. "הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כְּתָלָנוּ מְשַׁגֵּיחַ מִן הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַתְּרָפִים" (שיר השירים ב, ט). ה' יתברך מסתתר מאחורי כל דבר. הוא אבינו, הוא מלכנו, הוא מושיענו, והוא עומד מאחורינו ומצילנו - "ה' שֹׁמְרָךְ ה' צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ" (תהלים קכא, ה).

זוהי המשמעות של "שכינת עוזנו" - מציאות השכינה בתוכנו היא זו המעניקה לנו את האפשרות להישאר

לקח גדול נוסף טמון בכך כלפינו:

לעולם אין להתיימשך מיהודי, ואף פעם אין לחשוב שאין אפשרות להכניסו תחת כנפי השכינה!

בכל אחד ואחד שוכנת השכינה הקדושה, האמונה בבורא יתברך טמונה ובווערת בכל יהודי! לכל יהודי יש ניצוץ קדוש, שרק צריך להעירו ולהבעירו!

שני בתי המקדש שנחרבו עלולים להביא את כלל ישראל לאבלות כבדה, לכאב ולצער גדול מנשוא. שיברון הלב עלול להיות כה גדול, עד שלא תהיה ממנו תקומה, חלילה. לפיכך בא אבינו, האב הרחמן, ומנחם אותנו: "אַלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁפָּחָה מִשְׁפַּחַת הָעֵדוּת" - אמת, שני בתי מקדש עתידיים להיתמשכן, אבל אני נשאר בתוכם. יש כאן עדות לישראל שנמחל להם מעשה העגל! אשכון אצלכם, ואהיה כמו בית מקדש פרטי בליבו של כל יהודי ויהודי.

ביאור נוסף בהבנת הסתירה היאך

להיות כלי קיבול להשראת השכינה.

זהו שאומרת התורה: "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְיִשְׁכְּנֵנִי בְּתוֹכְכֶם" (שמות כה, ח), "בתוכו" לא נאמר, אלא "בתוכם", מלמד שהקב"ה משרה את שכינתו בכל אחד ואחד.

כתובים מפורשים רבים מעידים על כך: "עֲמֹו אֲנֹכִי בְּצַרְהָ" (תהלים צא, טו), "אֲנֹכִי אֶרְדַּ עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךְ גַּם עֲלֶיךָ" (בראשית מו, יד). ויותר מכך - "הִשְׁכֵּן אִתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאֹתָם" (ויקרא טו, טו) - אפילו בשעה שהן טמאים שכינה עימם (יומא נו ע"ב).

ה' יתברך נמצא אפילו עם היהודי הרחוק ביותר!

גם אדם שאינו שומר תורה ומצוות, אינו שומר שבת ואינו מניח תפילין ר"ל - גם איתו נמצא הקב"ה!

זו העדות שיש לנו במשכן העדות - עדות לכך שהשכינה הקדושה נמצאת בכל יהודי ויהודי!

אדם המודע לכך שהשכינה מצויה בתוכו - כל הנהגותיו שונות ומרוממות יותר.

להם דבר - הם הופרדו בכוח. יענק'ל הועלה לרכבות, ואיצ'ל נשאר במחנה. בדרך לא דרך הצליח איצ'ל להימלט ולהישאר בחיים.

כשהסתיימה המלחמה התברר לו כי עקבות תאומו נעלמו כליל, וככל הנראה הוא הצטרף לששת המיליונים שקידשו שם שמים במותם.

בינתיים החליט איצ'ל לקבוע את מושבו ברוסיה, ולאחר כמה שנים, כשהקים משפחה, הפך מקום המגורים הזה לקבוע.

לפרנסתו עבד בפרדס אתרוגים. העבודה לא הייתה קשה מידי. הוא היה אחראי על קטיפת האתרוגים, על ניקיונם, על אריזתם, ועל הכנתם למשלוח.

מדי ערב סוכות היה מקבל את הכסף על עבודת השנה החולפת וממהר לשוב לביתו. שם כבר דאגו בני הבית להקים סוכה מפוארת במיוחד.

איצ'ל היה טורח להשיג ארבעה מינים מהודרים ביותר ולקיים את דברי

תיתכן מציאות של סילוק השכינה - הביאור מיוסד על הכלל: מתוך המכה צומחת הישועה, כמאמר הפסוק: "מִחַצְצֵתִי וְאֲנִי אֶרְפָּא" (דברים לב, לט).

לפעמים אדם מקבל מכה קשה, והוא מיצר ובוכה על כך, אך דווקא הפורענות הזו מצמיחה לו ישועה גדולה. הוא בוכה על סילוק השכינה, ועל חורבן בית המקדש, ועל ידי כך זוכה להשראת השכינה בתוכו, ולשפע קדושה וטהרה.

מעשה בשני אחים תאומים שגדלו בפולין - יצחק ויעקב - המוכנים איצ'ל ויענק'ל.

האחים היו קרובים זה לזה, ודאגו זה לזה. כשהגיע הכורת הנאצי לפולין, סיכמו ביניהם לעשות הכל כדי שלא יפרדו איש מעל אחיו.

בני המשפחה כולם נספו לנגד עיניהם - הוריהם ואחיותיהם הפכו לאפר דק, אך הם נשארו בחיים, ונשלחו למחנות ביחד.

לקראת סוף המלחמה כבר לא הועיל

גויים החולפים על פניו במרוצה,
ואינם נותנים דעתם ליהודי שבור
ורצוץ כלל. דמעות חמות פרצו מעיניו
בלי שליטה. הוא חש בודד ועזוב מאין
כמוהו.

אלא שכעבור מספר דקות התעשת
ונזף בעצמו והחליט לקבל את ייסורי
ה' באהבה: "נו, איצ'ל, הלא אינך
ילד קטן! אחרי שעברת את השואה
הארורה, ותמיד הצלחת לראות את
הקב"ה מלווה אותך בכל צעד ושעל,
אתה נופל ונשבר ממקרה פעוט
כזה!?"

חז"ל "זֶה אֶ-לֵי וְאֶנְהוּ - התנאה לפניו
במצוות" (שבת קלא ע"ב).

באחת השנים, בהיותו בתחנת הרכבת
שתחזירו לביתו, גילה להרדתו, כי
צרור כספו נעלם ואיננו. לא נותרה
בידו אפילו פרוטה אחת לרכישת
כרטיס נסיעה!

הצער היה גדול - אין לו אפשרות
לקנות השנה סט ארבעת המינים,
מלבד האתרוג המהודר, שאותו בחר
לעצמו מפרדס האתרוגים.

בנוסף אין חג בבית, ואין כסף לשנה
הקרובה. הוא בגפו נמצא בין אלפי

המטחת התורה - סגולה לזינצל מודגין:
ונתנו איש כפר ונפשו לו! פסקד אתם ולא יהיה בכם נזק פסקד אתם.
זה יתנו כל העלוי על הקדמים מתחית השקל השקל הפקדש עשרים גרה השקל מתחית השקל תרוםת לה'

בא באתר משמיעים על השקלים ויקיים מ

בהתקרב חודש אדר ב' וימי הפורים הבעל"ש או פונים אליכם להורות
ולחזק את מפעל התורה של מוסדות אור החיים בהרמת קרן התורה,
בתרומתכם

זכר למחצית השקל

למוסדות אור החיים **והסנה יותר מתחייב...**

26 ש"ח לנפש

המוחזר לתת 32 ש"ח

(שיעור הכסף המזוקק כולל המע"מ) **תבוא עליו ברכה**

לפרטים ולתרומות: **02-5000455**

המינים החסרים לו.

בערב החג התבונן בו איצ'ל בעודו אוגד את הלולב. והנה הבחין כי היהודי קושר את הלולב בחוט של זהב. "מדוע זהב?" - הקשה, ונהנה לשמוע את התשובה המוכרת לו עוד מימות ילדותו הרחוקים: "משנה מפורשת היא 'מעשה באנשי ירושלים, שהיו אוגדין את לולביהן בגימוניות של זהב' (סוכה לו, ב). כך היה אבי נוהג לעשות" - סיים בעל הבית - "ואני ממשיך את דרכו".

"אביך היה נוהג כך?" - התייפח איצ'ל לעומתו - "הלא גם אבי היה עושה כן. אבל מה נשאר לנו? אבא ניפטר, אמא נפטרה. הוי, רוחל'ה, אחותי היקרה. גם אותה רצחו הנאצים, ולאח המסכנה - הם לא השאירו לה שום תקווה!"

המנהל שמע, ומרגע לרגע הלכו פניו והחווירו. הוא בחן את פניו של העומד מולו בדקדקנות, ופתאום קרא בקול מבוהל: "איצ'ל! איצ'ל! אחי התאום היקר! אני הוא יענק'ל!"

איצ'ל התחזק, הוא קם ממקומו ופנה לחפש את סניף הדואר הקרוב כדי לשלוח טלגרמה ולהודיע לבני ביתו, כי בשלב זה הוא מתעכב.

התור בדואר היה ארוך. תוך כדי המתנה ממושכת חש בטפיחה קלה על גבו. הוא מיהר להסתובב, ולשמחתו, גילה יהודי. הוא מיהר לשתפו בקורותיו. היהודי סיפר לו כי גם הוא הפסיד נסיעה, והזמין אותו לשהות בחג בביתו הסמוך לפרדס האתרוגים.

איצ'ל סיפר על עבודתו שם, והיהודי הזר שאל אם הוא מזהה אותו. כשנענה בשלילה, סיפר כי הוא בעל פרדס האתרוגים בעצמו. הוא אינו מרבה לפקוד את פרדסיו, אלא מעדיף לתת לאחרים לטפל בהם.

כשהגיעו לביתו המפואר הבין איצ'ל כי היהודי שלפניו הינו אמיד בכל קנה מידה. הוא נהנה לראות שגם במעמדו הוא מקפיד על שמירת תורה ומצוות - סוכה רחבת ידיים המתינה להם בחצר הבית, ובעל הפרדס סיפק לאיצ'ל את

אֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לְיִשׁוּעָה" (תהלים קיח, יח-כא) - דוד המלך מודה לקב"ה על שייסר ועינה אותו, שכן מתוך ייסורים ועינויים אלו באה ישועתו.

הגלות הקשה שבה אנו נתונים, ובפרט הגזרות הקשות שפוקדות את עולם התורה, מהוות עבורנו מכה קשה - אבל בעזרת ה', מתוך מכה זו צומחת הישועה הגדולה, שאנו מצפים לה בכל יום ובכל שעה, ונזכה לראות בעינינו בביאת משיח צדקנו במהרה. אמן.

ברגעים הקרובים סיפרו זה לזה על שנים של חיפושים שהסתיימו באפס תוצאות, ועל כל הקורות אותם מאז נפרדו דרכיהם.

הרי לנו, שמכה קשה של אובדן משכורת של שנה שלמה, הופכת ברגע לצעד ראשון בדרך לישועה נפלאה!

"אֹדְךָ ה' כִּי אָנַפְתָּ בִּי" (ישעיהו יב, א) - מודה אני לה' על שכעס עלי, שכן מתוך הכעס באה ישועה גדולה.

"יִסֹר יִסְרֵנִי - הַיְהוָה וְלִפְנֵי לֹא נִתְּנָנִי, פֶּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֹא בָם אֹדְהָ - הַיְהוָה..."

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

אש תמיד תוקד על המזבח

אש זו היא התלהבות של קדושה, שבה האדם מקיים את המצוות. עשית מצווה מתוך שמחה של מצווה, תפילה מתוך התפעלות ודבקות או מתן צדקה באופן כזה בורא אש קודש, היוקדת בקרב האדם ומסוגלת לשרוף את כל המחשבות הזרות וההרהורים הרעים, ולהשאיר את האדם נקי וזך.

משל למה הדבר דומה, לעשיר מופלג שהיו לו אין ספור נכסים, ועלה בו רצון לבנות ארמון פאר. הוא חלם על ארמון אדיר שיספק את כל צרכיו, ויהיה בו די מקום לכל משרתיו ופקידיו, אך למרות יגיעותיו וחיפושיו לא מצא מקום גדול דיו המתאים למטרתו.

וְקַדְשֵׁת אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קָדֹשׁ
קְדָשִׁים (שמות מ, ט).

מצוה מיוחדת היתה במזבח - להבעיר אש תמיד. גם כאשר לא היו קורבנות, חייבים היו להבעיר את האש בעצי המערכה, כמו שנאמר: "אֵשׁ תָּמִיד תִּנְקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֶה" (ויקרא ו, 1).

האר"י הקדוש היה אומר, שאדם הרוצה לבער מקירבו מחשבות טמאות ירגיל את עצמו לומר תמיד את הפסוק: "אֵשׁ תָּמִיד תִּנְקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֶה", המסוגל לכך ביותר. בכוחה של אותה אש לבער את המלאכים הנוצרים מעברות האדם!

לעילוי נשמת
אליהו בן מزل ז"ל

עם קרקע, שעליה תוכל לבנות כל מה שתחפוץ".

זהו כוחה של האש.

לעיתים מוצא האדם את עצמו מהרהר ביאוש במצבו. יש לו עברות כה רבות, וממילא ברא הוא כל כך הרבה מלאכים מקטרגים. מה יעשה? גם אם יצליח בכל יום לשוב על עברה אחת, יכלה הזמן, והמה לא יכלו...

באים בעלי המוסר ומייעצים לו: יש תקווה! תבעיר אש! תעלה אש כך עצמך - אש תמיד תוקד על המזבח.

אתה מתפלל? - תתחיל לעשות זאת מעומק הלב ובחום. אתה לומד תורה? - עשה זאת בחום, בשמחה ובהתלהבות.

האש שתבעיר תשרוף בין רגע את כל העברות, ותכלה את כל המלאכים שנבראו מהן.

זוהי עבודת היהודי בחייו!

בחינה נוספת של אש היא התורה הקדושה, כמו שנאמר: "כה דברי"

אחר חיפושים רבים הציע לו מתווך לקנות יער של אלף דונם, לכרות את העצים שבו, ולבנות עליו את הארמון הנכסף.

שמח העשיר שמחה גדולה והזדרז לקנות את היער. לאחר מכן שכר אנשים מיוחדים שיתחילו בכריתת העצים, אלא שעד מהרה התברר לו כי מדובר במלאכה קשה, שסופה בלתי נראה כמעט... מאות אלפי עצים מצויים ביער הזה, ועם כל מאמצייהם הכבירים של כורת העצים הם הצליחו לכרות רק עשר או עשרים עצים ליום.

יכלה הזמן, והם לא יכלו - התעצב העשיר, ולא ידע לשית עצות בנפשו. לבסוף בא פיקח אחד ואמר לו: "יש לי עצה נפלאה, שתסייע לך לפנות את השטח בתוך יום או יומיים..."

התבונן בו העשיר בספקנות, והפיקח הסביר: "עליך רק להצית אש ביער. תוך זמן קצר תראה להבות עד לב השמים, כעבור יום או יומיים תדעך האש, ואתה תגלה שהעצים כולם עלו בלהבות והתכלו, ואתה נותרת

נותר מהן מאומה. עליו להיות מוסיף והולך בתורה - מי שהיה רגיל ללמוד שעה - ילמד שעתיים. מי שהיה רגיל ללמד שלוש שעות - ילמד ארבע, ועל ידי כך הוא יוכל לנקות ולזכך את נשמתו.

כָּאֵשׁ נֶאֱמַר ה' (ירמיהו כג, כט).

אין בעולם דבר מזעיל יותר לתיקון עברות וחטאים מלימוד התורה הקדושה. אדם שלומד תורה מבעיר את האש הזאת, והיא מבעירה את כל העברות שלו עד שהן מתכלות, ולא

הגם שנראה כעונש וייסורים - זהו פתח ההצלה

היו ישראל חוטאים.

ומה היה קורה?

עם ישראל היו צריכים לתת את הדין על חטאיהם ועל פשעיהם, והיו כלים ר"ל. הקב"ה מנע ממשה רבנו לבנות את המקדש, כדי שתושלך חמתו של הקב"ה על עצים ואבנים, וישראל ינצלו.

בפסוק בתהלים (עט, א) מובאת קינה נוראה על חורבן בית המקדש: "מִזְמוֹר לְאֶסָף, אֶלְקִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלֹתָהּ, טָמְאוּ אֶת הַיְכָל קְדוֹשְׁךָ, שָׁמוּ אֶת יְרוּשָׁלַם לְעַיִים".

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הַעֲדַת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה (שמות לח, כא).

רש"י הקדוש מבאר: "המשכן משכן - שתי פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל".

מקדש ראשון ומקדש שני נחרבו בגלל עוונות עם ישראל. לולא היו ישראל חוטאים, לא היה המקדש נחרב, אלא היה עומד כל העת בתפארתו.

יתרה מזו לימדונו רבותינו (סוטה ט ע"א), - אילו היה משה רבנו נכנס לארץ ישראל, והיה בונה את בית המקדש, לא היה המקדש נחרב לעולם, אף אם

עצים ואבנים. וכיצד ארע כך, שניצלו ישראל? - "אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מִשֶּׁה", מלשון נפקד - חסר [כמו "לא נפקד מאיתנו איש"], שמשנה רבנו נפקד ולא נכנס לארץ ישראל.

בני ישראל אומנם הוגלו לבין האומות, וסבלו סבל רב בגלות הארוכה והמרה, אבל בכל זאת הם נשארו חיים וקיימים, וזאת בגלל העובדה שמשנה רבנו לא נכנס לארץ.

על כן, הקב"ה שהוא "קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מִרְאֵשׁ" (ישעיה מא, ד), אמר למשה: "רַב לָךְ, אֵל תּוֹסֵף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבַּר הַזֶּה". (דברים ג, כו) מה שהיה נראה בשעתו לעין בשר ודם כעונש וייסורים גדולים, היה

לכאורה, תמוהה הדבר מאוד - מדוע נאמר בלשון "מזמור", שהוא עניין שירה והודיה, ולא נאמר בלשון צער כמו "קינה" וכדומה?

חז"ל (איכה רבה ד, טו) דרשו על כך, שאסף נתן שבח לקב"ה על ששפך חמתו על עצים ועל אבנים, ולא חלילה על כלל ישראל. בית המקדש חרב, וזהו צער איום ונורא, אך עם ישראל ממשיך וימשיך להתקיים, ועוד יזכה לגאולה השלמה, בחסד ה' יתברך.

על פי זה ניתן לבאר את הפסוק: "אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁפָּן... - נתמשכן המשכן פעמיים בעוונותיהם של ישראל, ושפך הקב"ה חמתו על

הבטחת התורה - סגולה להינצל מדגנתי;
 ונתנו איש נפשו ונפשו ליה פפקדי אדם ולא יהיה כדם נזק פפקדי אדם.
 זה יקטל על העבר על הפקדים השקל השקל השקל עשרים גרה השקל תרופה לה

בא באר משימים על השקלים

בהתקרב חודש אדר ב' וימי הפורים הבעל"ט או פונים אליכם להודות ולחזק את מפעל התורה של מוסדות אור החיים בהרמות קרן התורה, בתרומתכם

זכר למחצית השקל
 למוסדות אור החיים והסנה יותר נתתי...
26 ₪ לנפש
 המחמיר לתת 32 ש"ח
 (שיעור הכסף המזוקק כולל המע"מ) תבוא עליו ברכה
 לפרטים ולתזרמוזת: 02-5000455

פתח ההצלה של עם ישראל כולו.

מהו "על פי מִשָּׁה"?

המשכן התמשכן פעמיים, פעמיים חרבו בתי המקדש, וזאת מאחר שלא קיימו ישראל את "וְזֹאת הַתְּנִיחָה אֲנֹכִי שֵׁם מִשָּׁה לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (דברים ד, מד).

הקב"ה מצווה אותנו: "זָכְרוּ תְּנִיחָת מִשָּׁה עַבְדִּי, אֲנֹכִי צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחָרֵב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים" (מלאכי ג, כב), ובעת שנשוב בתשובה, ונקיים את דבר ה' אשר ביד משה, נזכה לגאולה השלמה, כפי שנאמר (שם כג): "הֲיֵנָה אֲנֹכִי שֵׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיאִים לְפָנָי בּוֹא יוֹם ה' הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא".

להעיר ולהאיר את הניצוץ בכל יהודי

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁפַּן הָעֵדוּת (שמות לה, כא).

פשט המילה "פְּקוּדֵי" הוא מלשון מפקד ומספר. מילה זו מצוינת בפסוק משום שבפרשה זו מפורט החישוב המדויק של כמות הזהב, הכסף והנחושת שהובאה למשכן.

אך משמעות נוספת למילה זו - מלשון נפקדות, העדרות, חיסרון, כמו שנאמר: "וְנִפְקְדָתָּ פִּי יִפְקֹד מוֹשֶׁה" (שמואל א, כ, יח).

ויש להבין, מה שייך עניין חיסרון לפרשת המשכן?

רש"י הקדוש התייחס לקושיה זו ובאר, שהתורה רמזה לנו בפסוק זה על חורבן שני בתי המקדש - "פקודי המשכן" הוא חיסרון המשכן, הינו שני בתי המקדש, שנפקדו ונחסרו מעם ישראל.

בהמשך הפסוק נאמר: "אלה פקודי המשכן משכן" - מלשון משכון וערבון, לומר שבית המקדש היה כמשכון ביד ישראל. משכון זה העניק להם שפע

ברכה והצלחה, אך בעוונותינו הרבים נלקח מאיתנו המשכון והוחזר לידי של ה' יתברך.

תפילתנו ובקשתנו במשך כל הדורות היא, שה' יתברך יראה בעונינו, ויחזיר לנו את המשכון - "וְתִחַזְּקֵנוּ עֵינֵינוּ בְּשׂוֹבָה לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים". אלא שלפי שעה עוד לא זכינו להתגשמות הברכה, משום שיש לנו חובות כלפיו - עדיין חסרים אנו את שלמות קיום התורה והמצוות, עדין נושאים אנו באמתחתנו את משא העברות.

ברגע, שבו נשלם את החובות - נתאמץ בקיום המצוות, נרבה בחסדים ונסיר את עוונותינו הרבים, נזכה לקבל את המשכון בחזרה ולראות בבנין בית המקדש, שכולנו כה מצפים ומיחלים לראותו.

תפילות רבות לבנינו המחודש של בית המקדש משולבות בסדר התפילה, אך רבים ממלמלים אותן מן השפה ולחוץ. הללו מרגישים רחוקים כל כך מבית המקדש, שאותו לא זכו לראות כלל, ואינם מבינים את החוסר הגדול שקיים בעולם בהעדרו.

ובאמת יש בכך עזות גדולה, כפי שיובן על פי משלו של המגיד מדובנא זצ"ל - בני זוג לא זכו להיפקד בזרע של קיימא למעלה מעשור. במהלך שנות ההמתנה הארוכות עשו הם השתדלויות ונסיונות לאין ספור; הם זעקו והתפללו לה' יתברך, התברכו מפי רבנים והתייעצו עם טובי הרופאים והפרופסורים; אך מאומה לא עזר: "וַאֲנִי אָמַרְתִּי לְרִיק יִגְעַתִּי,

להצלחת
אהרון בן חוה

האם עד כדי מוות רח"ל.

האיש לא ידע את נפשו: "דְּלָפָה נַפְשִׁי מִתּוֹנָה" (תהלים קיט, כח). השמחה הגדולה, שהיתה נראית בהישג יד, הפכה בן רגע לתוגה גדולה...

בצר לו, פנה הוא בבהילות להיוועץ במורה הוראה, אך הרב פסק, שאין לכך תשובה ברורה, וההחלטה הגורלית נתונה בידי היולדת עצמה.

כששב הבעל לבית החולים ומסר את דברי הרב לאישתו, עמד בפניה קושי עצום - מחד גיסא בער בה רצון החיים במלוא העוז, ועל פי דין תורה היא אינה חייבת לוותר על חייה, שהרי חיי אדם קודמים לחיי חברו (בבא מציעא סב ע"א). אך מאידך גיסא חשה היא כי כל ייעוד ותכלית חייה הינם להשאיר זרע בעולם, ואלמלא עכשיו - מי יודע אם יזדמן לה בעתיד לעשות זאת...

לתהו וְהִקְבֵּל פְּחֵי כְלִיתִי" (ישעיהו מט, ד)...

לאחר כחמש עשרה שנים זכו הם, באופן פתאומי ופלאי להיפקד. השמחה היתה גדולה ועצומה, ככל שהתקרב מועד הלידה הלכה ההתרגשות וגברה...

סוף סוף הגיע היום המיוחל. כאשר תקפו צירי לידה את האישה, נסעו בני הזוג המאושרים לבית החולים כשליכם מלא תקווה, ופיהם רוחש תפילה. אלא שעד מהרה התברר כי הסיפור אינו כה פשוט...

לאחר בדיקה קצרה הוזעקה קבוצת רופאים למקום. כעבור שעה קלה יצאו הרופאים והודיעו לבעל שחל סיבוך נדיר, וכעת עומדות בפניהם שתי אפשרויות - או להחיות את האישה ולהמית את העובר, או לנסות להחיות את העובר, אך בכך תסתכן

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
 זיווג הגון, רפואה שלימה
 או להבדיל, לעילוי נשמה
 לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

הכרתי כלל? אין לי כח, אבא. אני מעדיף ללכת למסעדות, לטייל עם חברים, לבלות ולעשות חיים. אין לי פנאי בשביל דברים שאינם מעניינים אותי..."

נדהם האב ונחרד מתשובתו החצופה של בנו. הוא לא יכל היה להבליג על כך והוכיחו בזעם ובכאב: "התבייש לך! אימך מסרה את נפשה למענד, וכך הינך משיב לה בתמורה? עז פנים אתה!"

והנמשל: כאשר חטאו ישראל לפני הקב"ה, היו לפניו יתברך שתי אפשרויות: האחת - להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד. והשנייה - להחריב את בית המקדש ולהגלות את השכינה הקדושה ממקומה.

הקב"ה נמלך, כביכול, עם בית המקדש, והוא השיבו, שהוא מוכן להקריב את עצמו ולהיחרב, וזאת בתנאי שישראל יזכרוהו בכל יום בתפילותיהם ויבקשו, שבבוא הזעת ישוב הוא לתפארתו הראשונה - "בְּיָנָה בֵּיתְךָ פְּבַתְחָלָהּ, כּוֹנֵן בַּיִת מְקֻדָּשׁ עַל

בסופו של דבר החליטה שהיא מעדיפה להחיות את העובר, גם אם יהיה זה על חשבון חייה שלה... בקשה אחת ביקשה היא מבעלה בטרם נפרדה ממנו לנצח: כאשר יגדל הילד, אנא ידאג אביו לספר לו על אמו, שמסרה נפשה בשבילו. ובהגיעו לגיל מצוות יעלה הילד לקבורה, יאמר עליה קדיש, וילמד לעילוי נשמתה.

באושר מהול בצער עצום קיבל האב לידו את הבן הנולד לו, כשבד בבד מוטל עליו להתעסק בקבורת אשתו. במהלך השנים הבאות השקיע את כל אונו ומרצו בגידול בנו יחידו, כשהוא משמש לו כאב וכאם ודואג לכל צרכיו.

האב התמסר לחינוך בנו, ולא חדל אף לרגע מאבלו על אשת נעוריו, שלא זכתה אף היא לרוות נחת מבנה יקירה. כשהגיע הילד למצוות, זכר האב את בקשת אשתו המנוחה, וביקש מן הילד לבוא עימו לקברה של אמו, ושם לומר קדיש וללמוד לעילוי נשמתה.

"לבית הקברות?" - הגיב הילד באדישות - "בשביל אישה שלא

כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגוֹף" (דברים כח, 10).

רבותינו לימדונו כי אין "וְהָיָה" אלא לשון שמחה (מגילה י ע"ב). לכאורה, מה שייך לשון שמחה זו באי שמיעה למצוות ה' ? היה לתורה לומר: "ויהי אם לא תשמע", שהוא לשון צער!

ותרצו המפרשים, שקיימים שני סוגי חוטאים - יש אדם שעובר על צוויו ורצונו ה', אך ליבו נשבר בקירבו. הוא עובר את העברה רק מחמת שאינו מצליח להתגבר על יצרו הרע, בעוד שליבו מלא חרטה וצער. לעומתו יש אדם, שאינו מקים את מצוות ה' בשרירות הלב, ואפילו בשמחה, באומרו: "עזבו אותי מכל הדברים האלה" ... אדם כזה שעושה את העברות ב"והיה", הינו בשמחה - תבואנה עליו הקללות הכתובות בהמשך הפרשה.

אכן קיים צער רב על חוטאי ישראל הרבים, שאינם עושים את רצונו יתברך, אלא שאם נתבונן נוכל לשאוב עידוד מכך, שרובם ככולם אינם עושים זאת מרוע לב ומתוך כוונה להכעיס ולהקניט, אלא מחוסר

מכונו, הִרְאָנוּ בְּבִנְיָנוּ, שְׂמֵחֵנוּ בְּתַקּוּנוּ, וְהָשִׁב שְׂכִינְתָּךְ לְתוֹכוֹ".

אלא, שלמרבה הצער ולדאבון הלב, קיימים בעם ישראל לא מעט אנשים, שבמקום לבוא לבית ה', להתפלל ולהתחנן מעומק הלב על בניין בית המקדש, בוחרים הם ללכת למסעדות ולטיולים, לאצטדיונים ולבתי תיאטראות... וכשמבקשים מהם לבוא להשלים מניין ולהקדיש לכל הפחות כמה דקות מזמנם עבור תפילה על בנין בית המקדש, הם מסרבים וטוענים, שאין להם כח, והם מעדיפים להרגיש חופשיים...

לאותם אנשים פונה הקב"ה ואומר: איך אינכם מתביישים? הלא הייתם צריכים למות! בית המקדש נחרב בעבורכם כדי שתמשיכו לחיות, וכך הינכם משיבים לו? הלא זוהי חוצפה ועזות פנים שאין כדוגמתן!

בפרשת הקללות שבחומש דברים יש פסוק הטעון ביאור: "וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ... וּבָאוּ עָלֶיךָ

האמונה הצרופה טמונה בליבם. גם אם כעת רחוקים הם משמירת תורה ומצוות. לאחר שמדברים איתם מעט ומקרבים אותם בעבותות אהבה, הם מתלהבים ונהפכים לשלהבת של קדושה וטהרה!

בעת הזאת, כשמלך המשיח כבר עומד ממש מאחורי הדלת, ברגעי הגלות האחרונים טרם כניסתו והתגלותו לכל באי עולם, תפקידנו להתחזק בשמירת התורה והמצוות ולברוח מן העברות. נתאמץ לזכור את בית קודשנו ותפארתנו אשר חרב בעוונותינו, ולפעל "לעילוי נשמתו"

מודעות והערכה לתורת ישראל ולמצוותיה.

הם מעולם לא הרגישו את ערבות התורה ומתיקותה, ולא זכו לטעום ולהתענג מטעמם האמיתי של השבת הקדושה ושל שאר מצוות התורה. אך בתוך תוכם שוכנת השכינה הקדושה. האמונה בבורא יתברך טמונה ובווערת בקירבם. בכל יהודי יש ניצוץ קדוש, רק צריך להעיר ולהאיר אותו - "אם תִּעְרֹוּ וְאִם תִּעֲזָרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה עַד שֶׁתִּחַפְּץ" (שיר השירים ב, ז).

ישראל מאמינים בני מאמינים הם (שבת צו ע"א). "וַיֵּאמְרוּ הָעַם" (שמות ד, לא),

המטחת התורה - סגולה לויגל מודגין:
 ונתנו איש כפר ונפש לו! פסקד אדם ולא יקרה בדם נזק פסקד אדם.
 זה יתנו כל העלוי על תקדים ממצית השקל לשקל הפךש עשרים גרה השקל ממצית השקל תרוסיה לה

בא באתר משמיעים על השקלים

בהתקרב חודש אדר ב' וימי הפורים הבעל"ש או פונים אליכם להירתם ולחזק את מפעל התורה של מוסדות אור החיים בהרמת קרן התורה, בתרומתכם

זכר למחצית השקל

למוסדות אור החיים **והסנה יותר מתמיד...**

26 ₪ לנפש

המחמיר לתת 32 ש"ח

(שיעור הכסף המזוקק כולל המע"מ) **תבוא עליו ברכה**

לפרטים ולתרומות: **02-5000455**

בריבוי תפילה ובכי לבנייתו מחדש, ולקרב בעבותות אהבה ובסבר פנים יפות את אחינו התועים. ויתקיימו בנו

דברי הנביא: "וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' פָּמִים לַיָּם מְכַסִּים" (ישעיה יא, ט).

כשאדם רוצה לתת צדקה ואין לו

וליו נמצאו במקום אחר. וכבר אמרו רבותינו (ברכות ל ע"ב), שתפילה בלא כוונה - הריהי כגוף בלא נשמה.

הכוונה הפנימית מכונה, אם כן, בשם "עבודה".

בני ישראל עסקו במלאכת המשכן, שהיא עשיית כל כלי וכלי. בנוסף לכך, עשו גם את עבודת המשכן - הם כווננו את הכוונות הראויות, הטמונות בעשיית כל כלי וכלי.

וזהו שנאמר כאן בפסוק: "וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת פֶּלַי הַמְּלָאכָה" - משה רבנו ראה לא רק את גוף המלאכה, אלא גם את הכוונות שכוונו חכמי הלב בעשותם את המלאכה.

כִּן עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הָעֲבֹדָה. וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ כְּאִשֶּׁר צִוָּה ה' כִּן עָשׂוּ (שמות מ, מב-מג).

יש להבין, מדוע נוקטת התורה פעם אחת לשון עבודה, ופעם שניה - לשון מלאכה?

כדי לענות על קושיה זו, עלינו לבאר תחלה מהי עבודה, ומהי מלאכה.

בגמרא בתחילת מסכת תענית (ב ע"א) מובא: "לְעֵבְדוֹ כְּכֹל לְבַבְכֶם", איזו היא עבודה שהיא בלב? הוי אומר זו תפילה".

עבודה שבלב היא הכוונה בתפילה.

יכול אדם לעמוד ולמלמל בפיו את מילות התפילה, אבל לאמיתו של דבר הוא לא עובד את ה', הואיל וראשו

כראוי אף את "העבודה" - עבודת
הלב.

חז"ל (חולין ז ע"ב) אמרו: "ישראל
קדושים הן, יש רוצה ואין לו, ויש שיש
לו, ואינו רוצה".

יש אדם שחפץ בכל ליבו לתת צדקה,
אבל אין לו. אכן, עליו ניתן לומר:
"ישראל קדושים הן". הוא רצה מאוד
לתת, והוא מצטער באמת ובתמים על
שאינו לו אפשרות לתת צדקה.

אך אדם שיש לו, ואינו רוצה לתת -
מדוע הוא בגדר "ישראל קדושים"?
התוספות מתרצים, שאותו אדם שיש
לו, נתן לבסוף את הכסף מפני הבושה,
ולכן גם הוא נקרא קדוש.

לכאורה, הקושיה עדיין בעינה עומדת
- הרי הוא נתן רק מחמת הבושה,
ומדוע אפוא יקרא קדוש?

במשנה באבות (ד, יא) מובא: "רבי
אליעזר בן יעקב אומר, העושה מצווה
אחת קונה לו פרקליט אחד. והעובר
עברה אחת קונה לו קטגור אחד.
תשובה ומעשים טובים כתריס בפני
הפורענות".

כל מצווה שיהודי מקיים מורכבת
משני חלקים - עשיית המצווה בפועל,
והכוונה שכוון בעשיית המצווה.

במעשה המצווה בפועל, בורא האדם
את גופו של המלאך. ועל ידי הכוונה
הפנימית שבמצווה, נבראת נשמה
למלאך. הכוונה מחייה את המלאך
ונותנת בו רוחניות.

בעת שראה משה רבנו את המשכן,
הוא ראה גם את המלאכים שנבראו
מכל מצווה ומצווה, והכיר בהם שהם
חיים, ויש להם נשמה פנימית. כך יכול
היה משה רבנו לדעת, שישראל עשו

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

מה עושה הקדוש ברוך הוא, ישתבח שמו?

לוקה את המחשבה הטובה שנבראה מהאדם שרצה לתת ולא היה לו, ומצרפה למעשה הצדקה שנעשה בפועל, אך ללא כוונה, והביא ליצירת גוף של מלאך ללא נשמה. ביחד נוצר מלאך שלם, גוף עם רוחניות ונשמה.

דבר זה נרמז בדברי הגמרא בחולין: "ישראל קדושים" - רק כאשר שניהם ביחד, הם מגיעים לדרגת "קדושים".

על הפסוק: "וַיִּקְם מֹשֶׁה אֶת הַמַּשְׁפָּחָה"

הגה"ק רבי זושא מאניפולי זצ"ל באר את דברי הגמרא באופן נפלא מאוד:

כשאדם רוצה לתת צדקה ואין לו, הוא חש כאב צורב בליבו: "כמה הייתי רוצה לתת, אבל אין לי, כמה חבל"...

עצם רצונו הטוב לתת צדקה, בורא רוחניות של מלאך, אך הגוף חסר, שהרי במציאות הוא לא נתן את הצדקה.

יהודי אחר, שיש לו כסף, אינו רוצה לתת, ונותן רק מחמת הבושה. אדם זה ברא את הגוף של המלאך, אבל לא את הרוחניות, כיון שלא היתה כוונתו רצויה.

המטחת התורה - סגולה לזינצול מודגין:
 ונתנו איש כפר נפשו ליה' בפסקי אדם ולא יהיה ביהם נזק בפסקי אדם.
 זה יתנו כל העלוי על הפקדים ממצית השקל כשקל הפקדש עשרים גרה השקל ממצית השקל תרוםה לה'

בא באתר משמיעים על השקלים ויקדים

בהתקרב חודש אדר ב' וימי הפורים הבעל"ש או פונים אליכם להורות ולחזק את מפעל התורה של מוסדות אור החיים בהרמת קרן התורה, בתרומתכם

זכר למחצית השקל
 למוסדות אור החיים **והסנה יותר מתמיד...**

26 ש"ח לנפש
 המזמיר לתת 32 ש"ח

(שיעור הכסף המזוקק כולל המע"מ) **תבוא עליו ברכה**

לפרטים ולתרומות: **02-5000455**

ידע לכוון בהעמדתם.

כדי להמחיש את הדברים, נתבונן בדוגמה קטנה בת ימינו: חלליות נשלחות לחלל, והן מצויות במרחק עצום מכדור הארץ, אך הניווט שלהן נעשה באמצעות מחשבים, הממוקמים במרכז הבקרה בכדור הארץ. על ידי לחיצת כפתור אחת פונה החללית ימינה, ועל ידי לחיצת כפתור אחרת החללית פונה שמאלה. כפתור אחד משפיע על מהירות התקדמותה של החללית, ואחר על הגובה שבו היא נמצאת. לחיצה אחת יכולה להביא לביצועים הנחוצים של החללית באופן הטוב ביותר, או להרוס את החללית כליל...

אדם הנמצא בחדר הבקרה, ואינו מבין את המתרחש, רואה מולו מחשב סתמי. הוא אינו מבין, שכל לחיצה במחשב משפיעה על החללית הנמצאת אישם בחלל. אדם המבין את פעילות המערכת, מבין שהפעולות במחשב משפיעות על החללית, אבל רק מהנדס מומחה, העוסק בדבר,

(שמות מ, יח), מביא רבנו בחיי את דברי המדרש: "היו בצלאל ואהליאב וכל חכם לב טורחים להעמידו, ולא עמד, וזהו שאמר הכתוב: 'וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה'".

בצלאל ואהליאב, ועימם שאר חכמי לב, סיימו להכין את כלי המשכן ואת בגדי הכהונה, אך להעמיד את המשכן לא הצליחו.

ותמוהה הדבר, מה הקושי הגדול בהקמת המשכן, עד שלא יכלו הגיבורים הגדולים מבני ישראל להקימו?

מדוע הוכרחו לבוא ולבקש ממשה רבנו שיקימנו?

על פי היסוד דלעיל ניתן לתרץ, שלנטוע את הרוחניות הגדולה ואת הקדושה הדרושה למשכן ולכליו, רק משה רבנו יכול.

בכל כלי מכלי המשכן, בכל יריעה ובכל בגד מבגדי הכהונה, טמונים סודות עמוקים ונשגבים, שיש להם השפעה בעולם העליון. אך רק משה רבנו ידע סודות עמוקים אלו, ורק הוא

הקמת המשכן.

אף כל מעשה מצווה שאדם עושה בעולם הזה, משפיע השפעה גדולה, שאינה נראית לעין בשר ודם. אדם מניח תפילין וחושב בליבו: 'מה כבר עשיתי? לקחתי שתי קוביות והנחתי על היד ועל הראש?'...

אין הוא יודע, שבהנחת הקוביות הללו על הראש ועל היד, הרעיש הוא עולמות עליונים וברא מלאכים בעולם העליון, למעשה המצווה שלו יש השפעה גדולה גם על כל העולם כולו.

אחרי מאה ועשרים שנה יעמוד האדם נדהם מול עוצמת פעולותיו, אבל אז יהיה כבר מאוחר מידי. עכשיו הוא הזמן שלנו לקיים את כל מצוות התורה הקדושה!

יודע איך לשנות, ומה צריך לשנות.

להבדיל אלף אלפי הבדלות, המשכן היה פה, בעולם הזה, אך השפעתו היתה גדולה ועצומה למעלה, בעולמות העליונים. הקרבת הקורבנות, הדלקת המנורה, הנחת לחם הפנים, ושאר עבודות המשכן - כולן השפיעו השפעות כבירות, שלא נראו לעין הדיוט.

משה רבנו ידע וראה את כל זאת. בפסוק בתהלים (סח, יט) נאמר על משה רבנו: "עָלִיתָ לְמָרוֹם שָׁבִיתָ נְשָׁבִי" - משה עלה לשמים, וראה איזו השפעה יש בעולמות העליונים לכל מעשה מצווה הנעשה בארץ.

כיון שרק משה רבנו ידע את הפנימיות העמוקה ואת השפעת הדברים, רק הוא היה מתאים לתפקיד החשוב של

דוגמא אישית

הבחין בכך שאביו לא אוכל מאכלים מסוימים ומורה לרבנית לתת אותם לילדים, והדבר כאב לו מאוד: **אבא לא אוכל ואני כן?** אבל הוא לא העיז לשאול את אביו. **פִּבְד אֶת אָבִיךָ** (שמות כ, יא). **אֵיִשׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ** (ויקרא יט, ג). פעם אחת ישב האב בחדרו ולמד, והנה נכנס אל הבית יהודי מאחד הכפרים הסמוכים לבריסק ובפיו שאלה: **דליקה פרצה בכפר, ובין השאר כילתה גם את בנין בית הכנסת, ובכלל זה ארון הקודש וספרי התורה שבתוכו, רחמנא ליצלן.** השאלה היא, מה עושים עם ספרי התורה שנשרפו. וכך, כשבידו הגוילים השרופים, נכנס לבית הרב לשאול את שאלתו.

הבן, רבי יהושע לייב, שאל אותו מה רצונו, כי לא רצה להטריד את אביו באמצע לימודו. הכפרי סיפר שהיות ופרצה שריפה וספרי התורה נשרפו, בא לברר מה עליו לעשות עם גוילי ספר התורה השרופים.

כאשר בן רואה את אביו שקוע בלימוד ומקיים מצוות בשמחה ובטוב לבב, דבר זה גורם לו לצמוח, לגדול בתורה ויראת שמים.

ישנו מעשה מופלא שמספרים על רבה של בריסק, רבי בנימין דיסקין זצ"ל, אביו של רבי יהושע לייב, שלימים עלה לארץ והיה גאון עולם, קדוש וטהור באופן נשגב ביותר.

רבי בנימין דיסקין היה זהיר מאוד בענין קדושת המאכלים. נזהר שלא ייכנס לפיו אפילו משהו ממאכל שהיה ספק ספיקא לגבי כשרותו, גם אם היה מדובר בחומר בעלמא.

אבל היו מקרים שבהם התעוררה שאלה והתברר שעל פי ההלכה המאכל כשר לחלוטין, ללא שום פקפוק. ומכל מקום, הרב היה מחשיב זאת כדבר שהורה בו חכם ולא הסכים לאוכלו. ומה היו עושים עם המאכל? הורה הרב לרבנית שתתן זאת לילדים. רבי יהושע לייב, שהיה אז בחור צעיר,

טופח על מנת להטפוח. הבן, על פי רוב, הינו 'חיקוי' של אביו. מעשה אבות יעשו בנים, לפי מה שרואה את אביו משקיע במצוות ובתורה, כך גם הבן יצמח בדגם הזה של אביו.

יהודי הביא לרבי שלמה וולבה זצ"ל ספר שחיבר, כדי שיתן לו הסכמה על ספר. שם הספר היה: "הענשה בחינוך - איך מענישים ילד..."

אמר לו הרב: "שם הספר אינו מקובל עלי! עונש הוא הדבר האחרון בעולם בחינוך. עליך להתמקד בנושאים חיוביים: כיצד מעלים את הילד, כיצד מטיבים אותו. לא מיד להעניש..."

רצונך להעלות ולרומם ילד? כשתבקש ממנו לעשות מעשה טוב מסוים, אל תאמר לו: 'אם לא תעשה - אעניש אותך!...' אלא להיפך: 'אם תעשה את המעשה הטוב - אעניק לך פרס'... ומתוך כך, אף אם את המעשה הזה יעשה הילד שלא לשם שמים, סופו שיגיע לעשייה לשם שמים ולדבקות במצוות.

"בסדר גמור", הסכים הבן. "זו אכן שאלה חשובה, אכניס אותך לאבא".

רבי בנימין דיסקין, כאמור, היה יושב ולומד. כשנכנס אותו כפרי הרים הרב את עיניו וכשרק הבחין בגווילים השרופים - אחזה בו חלחלה ונפל מעולף! לקח זמן מה עד שהצליחו להעיר אותו מעלפונו. הכאב על ספר התורה שנשרף נגע ללבו הטהור, עד כדי התעלפות!

כשהתעורר, השיב לכפרי מה שהשיב ושלחו לדרכו. ואז פנה לבנו, רבי יהושע לייב ושאלו: "אמור לי, האם גם אתה התעלפת כשראית את הגווילים השרופים?"

"לא", ענה הבן.

"אם כך, כעת תוכל להבין מדוע אני לא יכול לאכול ממאכל שהתעוררה בו שאלה ואתה כן יכול לאכול... שכן, אתה עדיין לא הגעת לדרגה שהנך מתעלף כשרואה אתה ספר תורה חרוך!"

על ידי שאדם מתאמץ בעצמו, ונותן לילדיו הדוגמא האישית, הוא נעשה

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זררה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה